

CREURE O NO CREURE

Aquesta pregunta, aquesta gran incògnita, aquest paorós dilema són molts els qui s'el plantegen. Creure en què i perquè?. Al llarg de la meua ja un xic dilatada vida he pogut viure força experiències sobre aquest punt tant important, crec jo, per a tothom. He vist com persones que presumien fins i tot del seu agnosticisme més absolut, quan s'han vist en perill de mort no han dubtat de cridar: Déu meu, Déu meu! implorant el perdó. Fets d'aquesta mena els vaig poder viure sobretot durant la guerra civil ja el primer dia que la meua unitat va entrar en foc atacant unes posicions enemigues on un dels meus companys que fins hi tot s'havia mofat de mi va ésser ferit molt greument per un obús d'artilleria que li destroçà les dues cames, però no cal anar tant lluny per trobar un exemple viscut de ben aprop.

Fou l'estiu del 1979 quan ingressat d'urgència a la unitat de coronàries de la residència de la Vall d'Hebrón vaig viure una altra experiència semblant però negativa. Feia potser un parell de dies del meu ingrés quan una tarda entrà a l'habitació que compartia amb un altre malalt també del cor, un jove desconegut per a mi que adreçant-se al llit on jo jeia em féu: "Què, ja has rebut el primer avís, no és cert?". Li vaig haver de respondre que sí. Efectivament, patia, segons els metges, una síndrome coronària intermèdia. "Doncs si vols alguna de mi sóc el capellà d'aquest hospital". Girà cua i sortí de l'habitació. Tot fou molt ràpid, uns segons només. Vaig restar sorprès, sense saber què contestar...

Tant bon punt havia sortit de l'habitació, l'altre malalt, el del llit junt al que jo ocupava, em va dir:

"Veus?, què et sembla, els capellans de seguida corrent per fer-nos seus" De moment només s'em va ocórrer de dir-li "No entenc què vols dir; ell només ha vingut a oferir-se", i tot seguit vaig trucar a l'enfermera explicant-li el que havia ocorregut, tota vegada que m'havia sobtat veure aquell jove desconegut entrar a l'habitació i que es dirigí a mi. "Sí, -em respongué l'enfermera- ara està aquí al meu despatx" "Doncs per favor digues-li si pot venir", vaig demanar. Només havien transcorregut apenes dos minuts que entrà a l'habitació, s'assegué al llit i estiguérem parlant una bona estona fins que jo li vaig demanar que l'endemà que era diumenge em portés la comunió. Vam fer-nos bons amics, tenia un caràcter molt agradable i vam parlar de moltes coses relatives es clar, a la meua greu malaltia, al perill en què em trobava, i per sobre de tot, a Déu.

Quan es va acomiadar, el meu veí de llit tornà a criticar-lo, a menysprear la seva conducta, fins que jo ja no podent més, el vaig haver d'interrompre fent-li veure que estava equivocant. "Mira-li vaig dir- tant tu com jo patim el mateix mal, el nostre cor pot deixar de funcionar d'un moment a l'altre. Tu m'ho has confessat, estàs engoixat, tens por de morir i això no et deixa ni dormir, no és cert?. Per contra com pots veure, jo estic molt tranquil. Encara més, donem per suposat que tu tinguis raó i tot el que jo crec sigui mentida; doncs bé tot i amb això tinc sobre tu un gran avantatge, la meua fe. El convenciment que és cert el que crec, fa que pugui assumir aquest perill de mort amb serenitat, confiant plenament en Déu que m'hagi perdonat els meus pecats, perquè malauradament tots som

pecadors, però confio en Ell, i sé que si ha decidit que la meua vida acabi aquí i ara, Ell sap el perquè. Tinc tota la meua confiança en la seva bondat que és infinita. Per tant suposant que tu tinguis la raó tinc sobre teu una gran avantatge: no visc angoixat sinó que estic completament tranquil com pots comprovar. Confio en els metges i per sobre de tot en Déu doncs estic plenament convençut que amb la mort faré el darrer pas per arribar a la veritable Vida, la que mai més s'esgota i que Jesucrist ens va venir a anunciar morint, sí, però també ressuscitant vencent així la mort. ¿Comprens ara el perquè del gran avantatge que tinc sobre tu?".

Vàrem estar parlant encara una bona estona, ell desconfiant de tot i esporuguit; jo molt tranquil confiant en Déu i disposat a acceptar la seva voluntat.

No sé si hauré aconseguit de fer evident la gran diferència que hi pot haver entre el creure o no creure. M'he limitat a explicar una experiència viscuda ara fa set anys i que es repetí uns anys després quan vaig d'haver d'ingressar d'urgència a l'Hospital de Granollers per una altra malaltia de la que sortosament també en vaig sortir guarit.

La meua intenció en explicar aquest fet no ha estat altra que donar testimoni del gran poder que ens dóna la fe, aquesta fe tan necessària si realment volem seguir a Crist i viure amb més alegria els anys que hem de passar en aquest món malauradament tant degavellat en que ens toca de viure. Tan de bó hagi pogut ser útil a algú...

Juli G. Valls

Maresma

de

Bordados

LA ROCA DEL VALLÉS
Teléfono 842 03 02

JOCS
i JOGUINES

MARIGÓ

LLIBRERIA I
PAPERERIA

PAPEROTS

C/. DE DALT, 13
TEL. 842 00 04
LA ROCA

CONTRACTISTA
D'OBRES

MARTÍ
ROVIRA

C/. Ramon de Campoamor, 3
Tel. 842 01 19 - LA ROCA